

μαχαλάς

μαχαλάς, ο, πλ. **μαχαλάδες οι**, ουσ. [<τουρκ. mahalle], η συνοικία, η γειτονιά: «ο τούρκικος μαχαλάς στη Θεσσαλονίκη, βρισκόταν στην Άνω πόλη». (Λαϊκό τραγούδι: *δυο πονηροί μου κάναν' μπλόκο, στις γκόμενες το μαχαλά και μου πουλάγαν νταηλίκι, να φύγω σώνει και καλά // δε μου λέτε, δε μου λέτε το χασίσι πού πουλιέται; Το πουλούν οι ντερβισάδες στους απάνω μαχαλάδες*).

- βγαίνω στο μαχαλά, αρχίζω τη δράση μου στη ζωή, αρχίζω να γνωρίζω την πιάτσα: «δεν ξέρει πολλά πράγματα ακόμα, γιατί πριν από λίγο καιρό βγήκε στο μαχαλά». Από το ότι η γνώση της ζωής κάποιου αρχίζει από τη γειτονιά του.

- κάθε τόπος και ζακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη, βλ. λ. τόπος.

- ντενεκέ μαχαλάς, βλ. λ. [ντενεκές](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας